

ЗА МЕНЕ ЈЕ СРЕЋА бити попадија

Ирина Коњухова је доктор правних наука, професор Руског државног правног факултета. Поред тога, она је писац, аутор десетине књига, добитник књижевних премија. Ипак, најважнија јој је породица: петоро деце, десеторо унука и муж — путник и свештеник Фјодор Коњухов. Како су се упознали? Од тога почињемо разговор.

Неочекивани предлог

—Упознали смо се у Москви. Упознао нас је Анатолиј Заболоцки — сниматељ, аутор филмова и мемоара о Василију Шукшину. Разговарала сам са Анатолијем Дмитријевичем, када је овај сазнао да ће имати госта. Желела сам да одем, али ми је Заболоцки рекао: „Остани, сам Бог ти шаље Фјодора Коњухова“. Тада нисам знала ко је Фјодор. Испоставило се да су његове речи судбоносне.

—Колико сте имали година?

—Имала сам 33 године. А Фјодор 43. Године, када већ разумеш шта је најважније у животу. То је била љубав на први поглед. На првом састанку Фјодор ми је понудио своју руку и срце, и додао како жели да постане свештеник, а да ћу ја бити попадија. У то време сам, као саветник за уставно право, радила у Савету Федерације, спремала одбрану докторске дисертације о модерном руском федерализму. Одједном — матушка. Фјодору није сметао мој посао. Само ме је упозорио да свештениковој супрузи не приличи да носи панталоне. Носила сам их само зато јер нисам имала адекватну униформу са сукњом.

—Сада не носите панталоне?

—Носим дугачку сукњу. Али то су детаљи. Најважније је то што сам, као жена

свештеника, осетила колико се у мени појавило унутрашње снаге! Као да се појавила потпора које пре није било.

—Нисте се изненадили што Фјодор жели да буде рукоположен у свештеника?

—То ми се учинило природно. Касније сам открила да је у његовој породици, са мајчине стране, било свештених лица. Његов деда са очеве стране, официр и верник, му је поклатио крстић и на самрти рекао: „Да си постао свештеник, био бих миран“. Вероватно човек осећа за шта је предодређен. Мој супруг је срећан што је свештеник.

—Где сте били када су га рукополагали?

—Нисам могла да присуствујем том чину, али сам све осећала и проживљавала са њим. Вероватно да је то законитост: жена се мења заједно са мужем. Када се, после хиротоније, вратио, рекао је: „Матушка, поздрављам те!“ Различно ме зову — Ирина Анатољевна, Ирина, — све ми то прија, али када ме ословљавају са матушка, настаје посебно осећање.

—Од чега је почео ваш пут ка вери?

—Родом сам из Сибира. Сви ми, цела наша породица била је крштена. Само су током совјетког периода наши крстови лежали на скривеном месту. Сећам се да сам, у детињству, у времену владавине атеизма, била у посети својој прабаби Наташи. Она је била хришћанка, бавила се болесном децом. На зиду њеног молитвеног кутка висила је икона Мајке Божије, горело је кандило. Била сам дирнута необичном лепотом, тако необјашњивом. Све је било лепо: све око прабаке и целе њене кућице. Упитала сам је: „Шта је то тако необично у твом дому?“ Одговорила је: „Господ Бог“.

—Да ли сте у животу имали необичне случајеве, у вези са вером?

—Када је Фјодор 2014. године препливао чамцем Тихи океан, нисам могла да га дочекам одмах после експедиције: молила сам се у Свето-Алексејевој пустињи са млађим сином Николајем. За Фјодора се, заједно са нама, молило много људи. Сигурна сам да је, захваљујући тој подршци, супруг успео да оствари тако дуго, исцрпљујуће путовање. Раније је, исто тако чамцем, препливао Атлански океан и био у потпуности изнемогао: на коленима је допузио на пристаниште и пао од умора. Тада је Фјодор највише рачунао на своју физичку снагу. У Тихом океану се непрестано молио, у том путовању је најважнија била духовна снага. Невероватно: изашао је из чамца снажан, весео, чак крупнији у раменима, са вишком килограма! Једва сам поверовала својим очима, када сам га угледала на телевизији. После је признао: „У чамцу су ми помагали анђели“.

—Након што је ваш муж постао свештеник, његове експедиције су се промениле?

— Наравно! Појавиле су се друге могућности. Он је доживљавао себе на нови начин. Недавно је сам, у ваздушном балону летео око света. Полетео је у Аустралији, обишао планету, и приземљио се поново у Аустралији, после 11 дана. Тако је поставио нови светски рекорд. Пред одласком, тражио је да се молимо за њега. Заједно са нама, народ по многим руским храмовима и манастирима се молио за њега. После лета Фјодор је рекао: „Знаш Ко ми је помогао“.

—Да ли се то тицало само унутрашњег доживљаја?

— Не. На крају лета се десило и јавно чудо. Када се спремао да слети, на небу су се навукли облаци, засевале су муње. У сваком тренутку лопта је могла да се запали. Мењати курс при јаком ветру било је ризично, стога је решио да лети право. Одједном су се облаци разишли, он је прошао између њих, након чега су облаци поново зацрнели небо. Када се приближавао месту слетања, његова гондола је исписала облик крста на небу. Сви су то видели. Фјодоров пријатељ, аустралијски путник Дик Смит, је узвикнуо: „Човече, шта чине ови православци!“ После тога је Дик решио да се крсти.

Разговарала Јулија Ванина
Са руског Ива Бендеља
„Крестовский Мост“

[Преузето са: http://www.pravoslavie.ru/](http://www.pravoslavie.ru/)